

předpokládá proto (naprostou, bezvýjimečnou) škodlivost pro zdraví kohokoliv, ale jen povšechnou způsobilost uškoditi lidskému zdraví. Při správném výkladu zákona dlužno tudíž vymeziti pojem způsobilosti uškoditi zdraví lidskému tak, že jsou jím zasaženy i vlastnosti, obzvláště vzezření předmětu ku požívání lidmi jako potraviny určeného, které vzbuzují ošklivost, odpor, hnus. Opačný názor nalézacího soudu spočívá na nesprávném použití zákona a činí rozsudek zmatečným podle Šu 281 čis. 9 písm. a) tr. ř. Arciť jest tímto zmatkem bezprostředně stížen toliko rozsudečný závěr, jehož východiskem jest rozsudkem odmítaný předpoklad, že šlo o plíce tuberkulosní. Avšak jest — jak stížnost případně zdůrazňuje, — lhostejno, zda ošklivost vzbuzující stav potraviny, v něraž dlužno shledati způsobilost uškoditi lidskému zdraví, povstala tuberkulosou, či euchynokokky. Opomenul-li nalézací soud uvažovati o způsobilosti plic uškoditi lidskému zdraví s hlediska daného jeho předpokladem, že šlo v závadných chuchvalcích plic o euchynokokky, jest i tento nedostatek právních úvah zřejmě jen důsledkem jeho nesprávného právního názoru, takže jest celý sprostňující výrok ohledně Huldy B-ové výronem nesprávného výkladu zákona a stížen vyličeným zmatkem. Proto bylo stížnosti vyhověti a rozsudek první stolice, pokud jest zmatkem stížen a stížností napaden, to jest ve výroku o vině Huldy B-ové zrušiti. Rozhodovací důvody zrušeného rozsudku jednají výhradně o objektivní stránce trestného činu. Není v nich ani zjištěno ani popřeno, že Hulda B-ová věděla, že plíce jí prodané jsou způsobilé uškoditi lidskému zdraví (§ 18 čis. 2 zákona o potravinách), neb že alespoň při řádné pozornosti mohla poznati, že tomu tak jest (§ 14 čis. 2 zákona). Proto nemohl zrušovací soud uznati ihned ve věci samé a bylo ji vrátiti nalézacímu soudu k opětnému projednání a rozhodnutí. Dojde-li nalézací soud, jemuž náleží při opětném projednání a rozsouzení skutku Huldy B-ové i zjišťování objektivních složek, obzvláště řešení otázek, zda šlo v závadných chuchvalcích o tuberkule či euchynokokky a zda mohlo požívání prodaných plic uškoditi lidskému zdraví, byť jen pro jejich vzhled, ošklivost vzbuzující, opětně k závěru, že skutková podstata přečinu Šu 18 čis. 2 není naplněna, bude na něm, by o skutku uvažoval i s hlediska Šu 14 čis. 2, po případě Šu 11 čis. 4, po případě Šu 12 zákona.

Čís. 2403.

Uveřejnění rozsudku podle Šu 14 čis. 2 zákona ze dne 30. května 1924, čis. 124 sb. z. a n. (složení peněz k tomu cíli) dlužno považovati za »zadostiučinění« ve smyslu Šu 4 zákona o podmíněném odsouzení a a nelze je podmíněně odložit.

(Rozh. ze dne 7. června 1926, Zm I 163/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chrudimi ze dne 18. ledna 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 488, 491, 490 tr. zák. a Šu 1 zák. ze dne 30. května 1924, čis. 124 sb. z. a n.

K odvolání z výroku ohledně uveřejnění rozsudkového výroku v Bratrství nepřihlížel, kdežto, pokud se týče uveřejnění v dalších dvou listech, je zamítl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Odvolání z výroku o uveřejnění rozsudkového výroku v »Bratrství« a dvou dalších listech provedl obžalovaný pouze co do uveřejnění v dalších dvou listech a to pouze tvrzením, že výrok ten nemá opory v zákoně, což jest zřejmě nesprávné, ježto tento výrok nachází odůvodnění v Šu 14 čis. 2 zák. ze dne 30. května 1924, čis. 124 sb. z. a n. Bylo proto odvolání v tomto směru jako bezdůvodné zamítnuto. Odvolání o uveřejnění v »Bratrství« provedeno není a nebylo proto k němu přihlíženo. Neodůvodněno jest též odvolání z výroku, že obžalovaný má složit 500 Kč jako zadostiučinění na uveřejnění rozsudkového výroku v dalších dvou listech; rovněž neodůvodněno je odvolání ze stanovené výše této částky a z výroku, že na tom je podmíněný odklad výkonu trestu závislým. Složení oné částky a uveřejnění rozsudkového výroku ve dvou dalších časopisech kromě »Bratrství« dlužno považovati za zadostiučinění ve smyslu Šu 4 zák. o podm. odsouzení, jak také z motivů, tisk 1884, na jevo vychází. Toto zadostiučinění není vedlejším trestem, nelze je odložit (§ 5 zák. o podm. odsouzení) a jest podle Šu 4 a 6 čis. 3 tohoto zákona podmínkou výroku, že se obžalovaný osvědčil. § 14 čis. 4 zák. ze dne 30. května 1924, čis. 124 sb. z. a n. se vztahuje pouze na § 14 čis. 1 a nikoliv na čis. 2, neboť uveřejnění to jest oprávněním žalobcovým; výkon tohoto oprávnění, které jest v podstatě zadostiučiněním, odkládati nelze a beze složení 500 Kč byl by žalobce v nebezpečí, že by používaje oprávnění tohoto jemu přisouzeného musil po případě jeho útraty hraditi sám. Nelze také shledati, že by 500 Kč stanovených rozsudkem jako nejvyšší náklad na toto uveřejnění bylo vzhledem na dnešní výši inserčních poplatků příliš vysokým. Odvolání bylo tedy v tomto směru zamítnuto.

Čís. 2404.

Zřízení plachty proti slunci nad obchodním výkladem bez opravy a změny fasady domu nevyžaduje ani schválení ani ohlášení stavebnímu úřadu; pokud majitel obchodu zodpovídá s hlediska Šu 431 tr. zák. za úpravu oné plachty, neodpovídající policejním předpisům.

(Rozh. ze dne 7. června 1926, Zm I 227/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku okresního soudu v Chomutově ze dne 6. října 1926, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle Šu 431 tr. zák., a do rozsudku krajského soudu jako soudu odvolacího v Mostě ze dne 3. prosince 1924, jímž byl rozsudek ten k odvolání obviněného potvrzen, právem:

Rozsudky těmi porušen byl zákon v předpisu Šu 431 tr. zák., oba rozsudky se zrušují jako zmatečné; a okresnímu soudu v Chomutově se